

Reisverslag Rondreis Djoser Sri Lanka, 15 dagen

Zaterdag 20 Juli / Zondag 21 Juli

Amsterdam – Colombo - Marawila

Tot iets voorbij Deventer dacht ik nog dat ik er goed aangedaan had om met de trein naar Schiphol te reizen. Maar na verscheidenene korte en langere stops, waarbij alle brandblussers die in de trein aanwezig zijn worden gebruikt om bermbrandjes te blussen, staan we definitief stil op last van de politie. Tja, en dan wordt het spannend.... Als ik tien minuten voor boarden de gate bereik, voel ik de spanning van me afglijden en kan ik beginnen te genieten van het avontuur dat me voor de boeg staat. De reis naar SriLanka heb ik nog niet zo lang geleden geboekt en erg goed heb ik me niet in de rondreis en het land verdiept. Ik kom tot de ontdekking dat de reisgidsen niet in mijn tas zitten maar thuis op het aanrecht liggen, dus ik moet me maar gewoon blanco overgeven aan het avontuur. In het vliegtuig ploft een blonde dame op de stoel naast me neer. Na kennismaking blijkt Sascha dezelfde rondreis geboekt te hebben. Het klikt direct en voor de rest van de vakantie zijn we roommates. Na een tussenstop in Dubai komen we aan op Colombo airport. Van slapen is niet veel gekomen in het vliegtuig en aangezien in Colombo de dag net begonnen is, wacht de uitdaging om een dag wakker te blijven. Op het vliegveld maken we kennis met Joyce, onze reisbegeleidster en onze mede-reisgenoten. In korte tijd hoor ik heel veel namen, die ik spontaan weer vergeet. Als iedereen roepies gepind heeft voor de eerste paar dagen gaan we op weg naar Marawila. In Marawila verblijven we in The Platinum. Het complex bestaat uit losse huisjes met een veranda waar zalige stoelen op staan. Hier geniet ik, met op de achtergrond het geluid van de golven die op de kust kapot slaan, van de warmte en de eerste indrukken van SriLanka. Rond 13:00 worden we verwacht voor de lunch. Het is een buffet, aangepast op ons Europeanen qua spicyness en het smaakt heel erg lekker. Na de lunch wacht onze eerste excursie van de rondreis, varen op de Dutch Canal. Deze waterweg is ongeveer 300 jaar geleden door de Hollanders aangelegd voor het kaneelttransport. Ik kan het boottochtje van harte aanraden! Vanaf het water krijgen we een eerste indruk van de flora en fauna van SriLanka. Het geklik van de digitale camera's is niet van de lucht. Dit zegt genoeg denk ik. Toch best lastig om al die mooie vogels goed te fotograferen. Vooral omdat ze niet heel goed willen stilzitten en poseren. Terug in The Platinum nemen de meesten een duik in het zwembad. De zee grenst direct aan het hotel, echter de stroming is te sterk om er te zwemmen. We vermaken ons een beetje te goed want ondanks een zeer snelle douche zijn we te laat voor de briefing, oeps! Na de briefing en het welkomdrankje wacht ons wederom een buffet. Dit smaakt prima en een Lion biertje erbij is zeker aan te raden. Het is een gezellige avond, maar het wordt niet al te laat. Iedereen verlangt naar zijn bed. Welterusten.

Reporter: Simone

Maandag 22 Juli

Marawila – Anuradhapura, excursie Mihintale

Ik wordt uitgerust wakker. Sascha vertelt me dat het heel hard heeft geregend afgelopen nacht. Ik heb zo diep geslapen dat ik hier niets van heb meegekregen. Na een verfrissende douche in een ietwat armzalige badkamer gaan we op weg voor het ontbijt. Vandaag gaan we met de bus op weg naar Anuradhapura. De rit duurt vier uur en onderweg blijft het genieten om het langskomende landschap te bekijken. We kletsen wat af tijdens de reis. Ook veel personen proberen de slaap nog in te halen en doezelen lekker weg. We komen aan bij ons hotel de Heritage. Het hotel heeft een koloniale stijl met een prachtig zwembad. Sascha en ik besluiten dan ook om hier gelijk maar in te duiken. Om vier uur vanmiddag vertrekken we naar Mihintale en tot die tijd is het lekker toeven bij het zwembad. Het lijkt bijna vakantie.

Mihintale, bijna 2000 treden leiden naar de top van de heilige berg. Boven herinnert een fraaie dagoba aan de ontmoeting van koning Devanampiya Tissa met de indische monnik Mahinda. Deze bekeert de koning tot het boeddhisme. We hebben geluk vandaag, want het is volle maan en dit is een feestdag voor de SriLankanen. Door een tip van Joyce bezorgen we

onderweg naar Mihintale een stel SriLankanen bonuspunten. Op deze feestdag delen ze aan pelgrims eten en drinken uit om zo de kans dat ze in het hiernamaals komen te vergroten. Je herkent ze aan een gele vlag! We drinken iets warm uit halve kommetjes, vraag me niet wat het is. Het is wel een leuke ervaring. Door de feestdag is het druk bij Mihintale en lukt het me helaas niet om alles te bezichtigen door de lange wachtrijen. Ik ben hier echter niet rouwig om, de drukte en de feestdag geeft het geheel een speciale lading die ik niet had willen missen. Terug in het hotel kunnen we bijna gelijk door voor het diner. Wederom genieten we van een uitgebreid buffet. We kletsen nog even na en dan op tijd naar bed. Morgenvroeg gaat de wekker om 06:00 uur. Welterusten.

Reporter: Simone

Dinsdag 23 Juli

Anuradhapura – Dambulla - Polonnaruwa

Iedereen, behalve Joyce, Roshantha, Vigitta, Krishantha, Anton, Karin, Peter, Ailing, Danielle, Merel, AnneMarie, Marthijn, Simone, Linda, Elise, Michiel, Rien, Ingrid, Leen, Roselien, Sascha, Nienke en Jan, begon de ochtend fris door even het zwembad in te duiken. Na een goed ontbijt in “the Heritage” hotel reden we met de bus naar een wijk in Anuradhapura waar we op fietsen konden stappen. Het eerste gedeelte van onze fietstocht ging door een redelijk drukke stadsdeel. Onze fietsgids Chandraduso hield zo goed als het ging ander verkeer tegen om ons zo vlot en ongeschonden kruisingen en rotondes over te laten steken. Eerst fietsen we naar Isurmuniya, een rotstempel uit de 3^e eeuw voor Christus, met fraaie reliëfs van olifanthoofden en het plastic van “De Minnaars”. Vervolgens fietsen we naar de Bohdi-boom (Sri Maha Bodhi); onder een dergelijke boom werd prins Siddharta Gautama, of Boeddha, rond 528 voor Christus in Noord-India verlicht. De Sri Maha Bodhi, een afstammeling van de historische Bodhi-boom uit Noord-Indië, zou de oudste boom ter wereld zijn en wordt al geruime tijd door ijzeren steunen gestut. “Zolang deze boom groene blaadjes draagt, zolang zal het boeddhisme op ons eiland bloeien” zeggen de SriLankanen. Mooi en indrukwekkend, voor alle – vele - bezoekende pelgrims en ook voor ons. Onze – vooral voor Simone – charmante fietsgids Chandraduso leidde ons vervolgens naar Ruwanveli Seya, een indrukwekkende dagoba, ook wel Maha Thupa (Grote Stoepa) genoemd. Deze werd gebouwd door koning Dutthagamani in de 2^e eeuw voor Christus en goed gerestaureerd met een door 350 stenen olifanten versierde buitenmuur. Abhayagiri stupa was onze volgende bestemming, een groot tempelcomplex. De stupa is van ruw metselwerk. Het complex was vroeger het centrum van de mahayana – een aparte stroming van het boeddhisme. Op het complex was onder meer het beeld van een mediterende boeddha, “Samadhi Statue”, en een prachtige antiek reinigingsbad (Kuttam Pokuna, “tweelingvijvers”). Terugfietsend zagen we in het water een mooie grote varaan zwemmen. Een mooie afsluiting van onze fietstocht. Na het eten uitgecheckt. Daarna naar Dambulla gereden. De meesten van ons wilden graag met de bus tot halverwege de klim naar de beroemde grotten rijden, maar een aantal van ons wilden wel wat meer lopen/klimmen, dus begonnen zij vanaf de eerste stopplaats. Ook waren verschillende aapjes te bewonderen, die niet lastig of opdringerig waren. We konden daar mooie foto’s van nemen. De tempelgrotten van Dambulla liggen op 340 meter hoogte: mooie uitzichten. Ook de vijf tempelgrotten waren zeker de moeite van het klimmen waard. Ze zijn door monikken gedurende 2000 jaar beschilderd en verfraaid met Boeddha beelden. De liggende Boeddha is 15 meter lang. ’s Avonds kwamen we aan in het hotel Sudu Araliya Polonnaruwa, waar we lekker hebben gegeten. Met een lekkere borrel in de bar sloten we een leuke dag af.

Reporter: Wim Onnes

Woensdag 24 Juli

Polonnaruwa

We staan weer vroeg op voor ’n nieuwe fietstocht. We bezoeken de resten van Polonnaruwa: ’n oude stad. Je ziet nog de resten van ’n oud paleis & stupa. Ook zijn er drie reuze Boeddha’s: een liggende, een staande & een zittende. We houden ons keurig aan de voorschriften om niet met een Boeddha op de foto te gaan. Op ’n andere plek mochten er na ’n fotosessie van ’n toeriste in korte broek, op schoot bij ’n Boeddha helemaal géén foto’s meer gemaakt worden. Dat willen we de toeristen na ons niet aandoen. Vandaag begint de handel rondom de toeristische trekpleister wat meer op te vallen. We worden aangesproken met aanbiedingen voor houdsnijwerk & olifanten puzzels & de eerste deals worden na goed afdingen gesloten. Rond de tempels lopen aapjes. Ze houden zich rustig & zijn erg fotogeniek. Lunch & even tijd om te zwemmen in het zwembad met uitzicht op het meer. Ik lig er net een kwartier in als het begint te regenen, dan maar iets eerder klaar maken voor de jeeptocht. We gaan met 3 jeeps op avontuur in de landelijke omgeving. Je hoeft niet op de bankjes te blijven zitten, maar kan staan in de jeep. Wel met het risico dat je ’n tak van de bomen langs het pad in je gezicht krijgt, maar daar waarschuwen we elkaar voor. De kinderen komen aanrennen uit de dorpjes langs de weg & onderbreken hun zwemmen om naar ons te komen zwaaien. Af en toe vragen ze om een “pen”. Helaas voor hun hebben we deze niet meegenomen... De vrouwen die aan ’t wassen & baden zijn zwaaien soms of lachen verlegen. We voelen ons wel ’n beetje filmsterren, of mensen uit het koningshuis, toch vragen we ons ook wel af of ze niet ook denken wat moeten die blanken in z’ou hoge wagen. Voelen ze zich soms beter dan wij? Het dubbele gevoel van reizen in een ontwikkelingsland. We zien een vos, toekan, neushoornvogel, varaan, kameleon, mooie planten & veel ijsvogels. We spreken zelfs af dat ijsvogels niet meer aangewezen mogen worden, omdat we die nu wel weten... toch blijven ze mooi! De jeep stopt bij een dorpje waar we een rijststamp demonstratie krijgen. Ook wordt een stop gemaakt voor ’n drankje. Arak (plaatselijke sterke drank) met fijn gesneden ananas, sprite & fanta. We drinken het op onder toezicht oog van een éénhoornige buffel. Terug naar huis, eh hotel dus; prachtige zonsondergang & lekker racen. Met de bus naar de kookdemonstratie: de Singalese “Jamy” maakte ’n

kokos, aardappel, pompoen curry met veel zout (zie voor recept google). We zaten in een kring rondom een kampvuur, aten heerlijk & luisterden naar singalese muziek van een zanger met trommel. Hij maakte opvallend veel extra bijzondere klanken met zijn stem. Ook wij Nederlanders* lieten wat klassiekers horen. Vaak alleen de eerste 5 regels, dan wisten we de tekst niet meer... Onderweg naar huis werden er moppen getapt in de bus. De bar in het hotel bleek donker & verlaten. Hoewel Simone & Sascha op twee stoeltjes voor de deur gezet werden om te wachten, bleef deze gesloten... dan maar via Wifi met huisfront gekletst..

*én Belgen!!

Reporter : Nienke

Donderdag 25 Juli

Polonnaruwa – Sigiriya – Kandy

Eerst heerlijk ontbeten met een prachtig uitzicht op een tank. Ik moet zeggen om hier te mogen ontbijten, is geen straf. Lekker rustig bijkomen tot we weer de bus in moeten. Onze eerste activiteit is het berijden van een olifant. Met z'n vieren of z'n vijfen in een bakje. Niet het meest comfortabele moet ik eerlijk zeggen. Van te voren hadden we banaantjes gekocht. Op de olifant was er nog even twijfel over of we ook tijdens de rit mochten voeren. Want wat zou er gebeuren als er een banaantje op de grond valt en de olifant naar voren buigt om het te pakken, vallen wij dan uit het mandje? Nou toch maar proberen. Ja gelukkig gaat het goed, maar het hek is van de dam. De slurf heeft een soort continu ritme naar achteren. Ook werd de kwaliteit van het verteringsproces van de bananen in twijfel getrokken toen de olifant z'n sluitspier niet kon bedwingen en er een heerlijke geur langs onze neusvleugels gleed. Halverwege de zit mochten de olifanten drinken. Merel op de nek van de olifant stelde zich meteen kandidaat voor de miss wet t-shirt contest, toen de olifant in het proces van het natspuiten van het hoofd, haar ook even meenam. Op de terugweg nog even genoten van de stank en na een zit van ongeveer een uur mochten we weer afstappen. Wel leuke foto's gemaakt maar mijn mede-bakje genoten zwoeren het nooit meer te doen. Simone heeft er officieel een eed op gezet. Na de olifantenrit zijn we gereden naar de leeuwenrots. Na flink angstig te zijn geworden voor de klim en de wespen, viel het gelukkig alles mee en was het verschrikkelijk leuk. Halverwege al prachtig uitzicht en hele mooie fresco's. Gelukkig waren we net in de rots bij de fresco's toen het begon te gieten. Na de fresco's verder gelopen naaar de leeuwenpoten. Mooie foto's gemaakt en toen de laatste trip naar boven waar de grote pret begon. Na de nodige uitzicht foto's begonnen we aan de jump for life. Samen of alleen springen en hier foto's van maken, zeker met flits-burst een grote aanrader. Weer bij de leeuwenpoten hebben we met de volledige groep een jump for life gedaan. Met stip op nummer 1 = Jan, met stip op nummer 2 is onze lieve reisgids. Na de leeuwenrots lekker geluncht en dan verder naar de specerijentuin. De specerijenman begon heel enthousiast over verschillende planten in zijn tuin toen de regen roet in het eten gooide. We wisten niet hoe snel we binnen moesten komen. Binnen ging de (ietwat langdradige) uitleg verder, maar de grote verrassing... een heerlijke massage. Die had mij niet lang genoeg kunnen duren. Toen ik vroeg of ik hem mee naar huis mocht nemen, reageerde hij positief. Hierna doorgereden naar ons volgende hotel. Weer prachtig en een heerlijke douche waar we onder blijven wonen. Hierna met een klein groepje (7) uit eten geweest. Hier moesten we in twee groepen aan aparte tafels zitten. Aangezien dat nou niet echt gezellig was vroegen we of het tussenschot tussen twee tafels uit mocht en we de twee tafels aan elkaar mochten schuiven. Dit mocht gelukkig. Na veel geschuif en gepiep van onze stoelen kregen we een boze Nederlandse vrouw op ons dak. Of we niet zoveel wilden piepen. We waren echter nog niet klaar dus na de nodige kleine perongelukke piepjes en lachsalvo's stond alles hoe wij het graag wilden. Het eten kon komen en was heerlijk. Wel vond Jan aan het eind het restaurant of straat even naar het riool stinken. Of was het toch de Nederlandse vrouw. Uiteraard waardig afgesloten in de hotelbar.

Reporter: Sascha

Vrijdag 26 Juli

Kandy – Pinnawela olifantenweeshuis

De dresscode voor vandaag is: geen tempelsokken, zelfs geen nette of schone kleren. We gaan namelijk naar het olifantenweeshuis buiten Kandy (the Pinnawela Elephant Orphanage). Daar maken we kans ondergepoept, -gepiest of geniest te worden door baby-olifantjes. De dresscode geldt kennelijk niet voor een hele schier schoolkinderen bij de ingang van het park. Tientallen meisjes in witte jurkjes en met witte hoedjes en sokjes staan keurig twee-aan-twee te wachten. Ook tientallen jongetjes met witte bloesjes, blauwe broeken en gestreepte stropdassen – bijna net zo lang als zichzelf. We zien de hele club een paar keer keurig door het park stappen, het wit en blauw onbedoezeld. De baby olifantjes zijn nog véél kleiner dan ik verwachtte. Met grote verbaasde ogen bekijken ze de wereld om zich heen. De wereld tasten ze af met hun slurfjes, die tevens hun knuffelorganen blijken te zijn. Het publiek om hun heen wordt betast en de slurfjes kroelen over hoofden en worden om nekken en schouders gelegd. De baby's krijgen de fles in een wasruimte, waar ook wat grotere exemplaren gedoucht worden. De SriLankaanse burgeroorlog komt hier dichtbij in de persoon van een verminkte olifant; een landmijn heeft hem (haar??) een kromme linkervoerpoot en te korte rechtervoerpoot opgeleverd. Dan heb je toch weinig aan je olifantenhuid. Je olifantengeheugen staat bovendien garant voor een levenslang trauma. Weer wat later staan we in een soort skybox – een tribune – achtig terras van een hotel langs de rivier. De skybox biedt hoog en droog uitzicht op badende olifanten. Niet allen de slurfen fungeren als douches, de hele kudde verandert in een groot stortbad – jawel een fikse tropische bui! Zo te zien tot grote vreugde van de olifanten en van ons. Want we blijven maar foto's maken

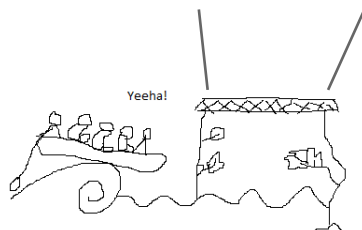
van het gebadder, gespartel en geplens. Vooral de jeugd gaat los; laat zich op zij in het water vallen, duwen elkaar half onder en doen zelfs enkele pogingen tot bestijgen. Kennelijk onder het mild toezien van de oudere olifanten. Ach, ze zijn ook jong geweest! Later op de dag wordt de dresscode verrassend gewijzigd. De olifantproof kleding wordt verwisseld voor sarongs en sari's. De reisgids is opeens een stijlvol plaatje! (z'ou plaatje hoort hierbij).

Reporter: Michiel Borgman

Zaterdag 27 Juli

Kandy – Giragama (theeplantage) – Kithulgala – Nuwara Eliya

Vandaag staat na voor sommigen een langere avond dan voor anderen, maar voor iedereen na een drukke vrijdag, het ontbijt klaar om 7 uur. De gebakken eieren en omeletten vliegen ons net als gisteren om de oren. Om 8 uur stappen we de bus in om het enerverende (en te kort bezochte?) Kandy alweer achter ons te laten. Een half uurtje onderweg in de bus en het was al duidelijk waar iedereen reikhalzend naar uit keek: raften! De emoties liggen tussen spanning, angst en enthousiasme, zeker nadat Joyce aangaf dat het definitief door zou gaan. En toen stopte de bus. "Zijn we er al?", vroegen sommigen zich angstig af, want echt tijd om je mentaal voor te bereiden was er nog niet geweest. Een blik naar buiten werkte echter geruststellend, want we waren aangekomen bij de theefabriek. ("Oh ja, dat gingen we ook nog doen"). In de fabriek kregen we een korte rondleiding van een dame (waar Wim sjans mee had). Ze bracht ons van de kamer waar geplukte theebladeren gedroogd werden naar kamers waar de bladeren werden "gecrusht", gefilterd en gesorteerd op grootte. Van een blad thee kunnen negen smaken komen, die aan de hand van de grootte kunnen worden onderscheiden. Bovenin konden we na afloop genieten van een kopje B.O.P (Broken Orange Pekoe) en eventueel voor thuis thee kopen. We vervolgen daarna onze weg in de bus. Onderweg kregen we een presentatie van Merel over hetgeen ons was verteld in de fabriek, omdat de meesten door het lawaai van de machines niet hadden verstaan wat er was gezegd. Roshantha gaf ons daarna een lesje SriLankaanse politiek en we kregen van Joyce een evaluatieformulier om in te vullen. Ongeveer 10 minuten voor het raften bleek een aantal mensen de zenuwen niet meer de baas, waardoor een extra wc stop gewenst was. Bij gebrek aan opties kwamen we terecht bij een lokaal gezinnetje, die vriendelijk genoeg hun wc ter beschikking wilden stellen voor ongeveer 2 mensen. Maar toen het duidelijk werd dat er een wc in de buurt was, kwamen er 20 mensen uit de bus lopen. Om bij het toilet te komen moest je door de slaapkamer waar een klein jongetje zijn middagdutje deed. Het jochie kreeg de schrik van zijn leven toen hij wakker werd en 8 grote witte mensen aan zijn bed zag. Na wat in zijn ogen te schrijven besefte hij dat hij niet droomde en barstte hij in huilen uit. Voor hem zal ons bezoek aan SriLanka in elk geval onvergetelijk zijn. Daarna belandden we dan toch echt bij het raften, waar alle deelnemers een zwemvest, helm en peddel kregen aangemeten. (Ingrid, Linda, Anton, Karen, Elise en AnneMarie gingen niet mee).

Vervolgens mocht eerst even een trap des doods worden getrotseerd waarna we een korte uitleg over hoe niet in het water te vallen kregen. En toen begon het eindelijk. Er waren 3 boten. Wij zaten in de derde boot, samen met Rien, Michiel en Jan. De achteraf wat korte tocht bracht ons door een rivier met verschillende momenten van versnelling, bochten, een boom die ontweken moest worden en ook rustmomenten. Niemand is uit de boot gevallen, maar bij ons in de boot waren er wel enkele momenten dat Rien, Jan of Michiel, of een combinatie van hen, door de boot geslingerd werd en in het midden belandde. Met veel hilariteit tot gevolg. Ook kwamen we langs een brug die scène stond voor de film The Bridge Over The River Kwai. Uiteindelijk mochten we ons vrijwillig uit de boot laten vallen en even een stukje te zwemmen en toen was het geheel al z'ou beetje ten einde. Meest gehoorde geluiden achteraf waren samen te vatten als groots enthousiasme, maar ook dat het wel wat langer had mogen duren of een niveau hoger had mogen zijn. Al met al een geslaagd avontuur. We konden ons daar omkleeden en weer op krachten komen bij het lunch buffet (met extreem pittige vis curry), zodat we fris en fruitig de voorgenomen reis van 4 of 4,5 uur richting Nuwara Eliya konden beginnen. Onderweg stopten we bij de Greenloch theefabriek/plantage, waar we een kopje thee aangeboden kregen van het etablissement en een cakeje van Joyce namens Djoser (Score!). Ook konden we een kort kijkje nemen op de prachtige plantage en voor de liefhebbers was er een theewinkeltje beschikbaar. We vervolgden onze prachtige route door de bergen omhoog, tussen verscheidene plantages door. Het uitzicht werd met het stijgen steeds adembenemender, net als het verkeer. Bij aankomst gingen wat het laatste betreft dan ook de complimenten uit naar onze buschauffeur, waar van de spelling van zijn naam zich onmogelijk laat raden:). Aangekomen in het Windsor Hotel konden we onze spullen uitladen en aan tafel plaatsnemen. Het plan was om nog naar Lion's Bar te gaan, maar dat liep uit op een teleurstelling. De door Joyce zo goed gepromote bar bleek om 10 uur te sluiten en daar kwamen we na half 10 pas achter. Ook een verwoedde poging om ergens anders nog een drankje te scoren mislukte, waardoor we met hangende pootjes weer terug konden naar het hotel. Eindelijk slaap en morgen vrij! (of heel vroeg op om te wandelen).

Zondag 28 Juli

Nuwara Eliya

Hellooo and goodmorning Sri Lanka!!!

Vandaag zijn we zondag 28/07, de 8ste reisdag ondertussen. Deze keer zal ik, Martijn Bergmans (ook wel De Belg genoemd) uw reisverslaggever zijn. Het was een vroege, frisse ochtend voor de meeste onder ons. Een aantal reizigers bleven rustig aan het hotel, de rest van ons gingen op trektocht voor een wandeling van circa 9 km door de Horton Plains. Zoals ik eerder vermeldde was het wat frisjes en ook mistig, die daalde over de vallei. Alleen Merel trotseerde de koude, door geen trui over haar topje te trekken. Van het hotel kregen we lunch pakketjes mee, maar vanwege de regels van het park, mochten we geen plastic meenemen en de labels moesten ook van de plastic flesjes verwijderd worden. Eenmaal in het park begon het avontuur. Door de vochtige ondergrond werd het wat lastiger om afdalingen en klimmen, maar dat belemmerde ons niet om tot bij het eerste uitzichtpunt te komen. Genaamd "mini worlds end". Intussen was de mist al opgetrokken, daar waren we heel dankbaar voor, want het uitzicht was adembenemend. Het uitzicht strekte zich ver over het landschap en de bergen en dit is nog maar het "voorgerechtje". Een stuk verder doorwandelen, kwamen bij het "world ends", waar je nog beter kon genieten van de schoonheid van de natuur. Dit doet een mens anders denken van hoe we met de fragiele natuur moeten omgaan om dit te behouden. Dit alles echter heeft een keerzijde van de medaille. Een lokale gids vertelde ons, dat vele gearrangeerde huwelijken toch mislukken en dat koppels van de kliffen, de dood tegemoet springen. Ik had het eerder moeten vermelden, maar "mini- en worlds end" zijn beiden bergtoppen, met steile afgronden. Waardoor het lijkt alsof jezelf op worlds end staat. We moeten nu wel doorgaan met onze wandeling, want ons derde en laatste checkpoint ligt op ons te wachten. De Baker Falls. Na een korte spurt, die ik met Wim houd, getrokken en een klauter partij door de bossen, bezichten we de majestieuze Baker Falls. Deze waterval is zonder enige twijfel, het hoogtepunt van de dag: naar mijn mening ieder geval. Het is toch nog een eindje wandelen terug naar het beginpunt. Daarvoor hadden we nog 1 pauze, bij een rustig kabbelende rivier. Terug aan de busjes, stond ons toch een kleine verrassing te wachten, een ietwat mak hert stond in de bossen te grazen en we konden het succesvol, heerlijke banaantjes voederen. Terug aan hotel namen we een frisse douche en trokken we richting het centrum van Nuwara Eliya, waar we verbleven die dag, met een groepje van 5. Wim, Simone, Merel, Sascha en ik. Mezelf en de eerste twee besloten eerst te gaan lunchen. Merel en Sascha wilden aldaar shoppen gaan. Lokale winkels zijn hier voor onze normen echt spot goedkoop, toch was Wim aan het afpingelen voor een jas. Tjah Nederlanders zeker? Op zoek naar het Town Hall kwamen we tot onze verbazing dat het een sportcomplex bleek te zijn. Mensen waren zich aan het opwarmen voor een stads derby, voetbal wedstrijd. Al gauw was het duidelijk dat het niveau voor ons café voetbal niet overschreed. Na een stukje van de match gezien te hebben, besloten we om naar het befaamde "Hills Club" te gaan om het te bewonderen. Wanneer je door de deuren stapt wordt je instant terug naar 1879 geteleporteerd en ruik je de Britse koloniale van welleer. Nadat we wat rondgesnuffeld, gingen we een borreltje drinken in de bar. Je voelde nog de aanwezigheid van de Britse lords en gentlemen vertellen over hoe de dagelijkse jacht was verlopen aan de open haard. Toch besloten Merel en ik terug te gaan naar het Windsor hotel om even iets anders aan te trekken. Want we gingen dineren in The Grand Indian restaurant. In de lobby van het hotel liepen we Jan tegen het lijf en samen nemen we een toek toek. Z'ou ritje in een driewieler was best wel leuk, maar krap. In het restaurant kwamen er nog wat van het gezelschap erbij. Ik deed onze gids, Roshantha toch even blozen van verlegenheid toen ik hem toch een ongepaste (voor hem dan) vraag stelde. Hijzelf wou wraak nemen op mij door me een schijfje groene chili peper te laten eten. Dat mislukte, dus bestelde hij een volledige chili peper voor me en kan zijn lach niet meer houden, van het idee dat ik knalrood zou worden en met tranen in mijn ogen onder een lopende kraan water, het pikant gevoel tevergeefs probeer te blussen. Helaas voor hem, en waarschijnlijk voor jullie ook beste mensen, maar ik hou wel van pittig eten en met ogen wagenwijd open getrokken zag Roshantha hoe ik de peper op at, zonder erg. Maar ik houd toch wel een pikant gevoel in m'n mond en waterige ogen, maar het viel hem toch tegen. We keerden met z'n allen terug naar het hotel, we dronken er nog eentje en gingen dan slapen. Want de volgende dag wachtte op ons. Dit was mijn verslag, hopelijk genoten jullie ervan. Groeten vanuit SriLanka.

Reporter: Bergmans Marthijn

Maandag 29 Juli

Nuwara Eliya – trein naar Ella – Udawalawe Nationaal Park

Vandaag vertrokken we om acht uur. Het beloofde een heuse reisdag te worden. Dat klinkt misschien saai. Maar wij hadden ons goed voorbereid. We zouden met het openbaar vervoer gaan en dus had iedereen snoepjes/koekjes ("voer", aldus Jan) ingeslagen om die aan de locals uit te delen.

Eerst moesten we ± 30 minuten met de bus. Het percentage locals lag in onze bus wat lager dan gehoopt. Desalniettemin hebben wij ons uitstekend vermaakt. De muziek en de decoratie zijn absolute aanraders voor Arriva en Connexion, mochten zij de behoefte voelen hun reizen iets sfeervoller te maken.

De volgende happening kwam in de vorm van een trein. Het was een goederentrein met twee personenwagens aangekoppeld. Omdat de trein veel stops moest maken om te laden en te lossen, kregen wij alle tijd om foto's te maken van de trein en om op de rails te lopen. Aangezien de trein niet erg hard reed, op sommige plekken 15 km/h, hadden we

ook alle tijd om van de omgeving te genieten en lekker uit de ramen en deuren van de trein te hangen. Met hilarische foto's als resultaat.

De eerste local hadden we ook als snel aan de haak geslagen. Hoewel we snel vermoeden dat de man een drankprobleem had, was tijdens onze reis meer te merken van een koek & snoep verslaving. De beste man hielp ons van het leeuwendeel van onze voorraad af. Ook met andere SriLankanen hadden we leuke gesprekken. Ze waren zoals altijd weer erg vriendelijk en enthousiast.

Na de treinreis gingen we lunchen, waarna we nog een stuk met onze eigen vertrouwde bus moesten. Dat vloog voor de meesten ook voorbij omdat erna de de toch wel vermoeiende treinreis weer geslapen werd.

Op onze nieuwe bestemming, vlakbij het national park, was het weer heerlijk weer. Roshantha word door een aantal mensen uitgedaagd voor een potje badminton, die hij als voormalig kampioen stuk voor stuk won.

Daarna konden we aanschuiven aan een heerlijk buffet, waarvan vooral de toetjes zalig waren.

In de loop van de avond gingen iedereen naar zijn eigen kamer, waar een lekker bed en handdoeken gevouwen in de vorm van olifanten stonden te wachten.

Reporter: Merel

Dinsdag 31 Juli

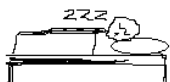
Udawalawe Nationaal Park

Deze dag verbraken wij Hollanders en Belgen een record. De meeste dagen liepen we om 08:00 of 08:30 de hoteldeur uit, vandaag presteerden wij het om, om 05:30 te vertrekken. Op safari. We zaten met maximaal 6 in een jeep en dan maar hopen dat je wilde dieren ziet. Dat is zeker gelukt. Heel veel olifanten, vaak met jongen, op slechts een paar meter van de jeep. Zeven krokodillen, hordes waterbuffels, prachtige vogels, pauwen, een slang, een konijn, twee jakhalzen.... Simpelweg te veel om op te noemen. Het was het vroege opstaan meer dan waard. Het enige wat nog ontbrak was een luipaard, maar niemand die daar rouwig om was.

Aan het einde van de ochtend keerden we terug in het hotel. De rest van de dag stond er niets op het programma. Sommigen gingen wat slaap inhalen, anderen gingen aan het zwembad liggen. Onze groep kan echter niet al te lang stilzitten, dus vanaf 16:30 hadden we voor de liefhebbers twee workshops georganiseerd. Sascha en Daniëlle gaven yoga. Het was erg leuk om te doen en iedereen deed goed zijn best. Bijkomend voordeel was dat we aan het einde van de workshop zo vaak de zonnegroet gebracht hadden dat het weer de rest van de reis wel prachtig moest blijven.

De tweede workshop werd georganiseerd door Nieke en ging over theatersport. Het bestond uit verschillende improvisatie oefeningen, wat tot hele grappige resultaten leidde. We sloten af met het moordspel. Daarbij moest iemand een beroep, een moordlocatie en een moordwapen uitbeelden aan iemand anders. Die moest het aan de volgende uitbeelden enzovoort. De laatste moest raden wat het was. U heeft geen idee hoe snel een eierprikker in een kanon kan veranderen.

Even borrelen en moe maar voldaan naar bed.

Reporter: Merel

Woensdag 31 Juli

Udawalawe - Ahangama

Na een goede nachtrust in een ruim en riant hotel met uitzicht op een meer reisden we om 08:30 af naar Ahangama. We rijden nog door het binnenland naar de zuidkust, lang een bochtige weg met prachtige uitzichten over rijstvelden waarin we veel ibissen konden ontwaren. Wat een schoonheid. Ondertussen vertelde Roshantha een indrukwekkend verhaal over de Tamilopstand die uitmondde in een burgeroorlog. Na ruim 1½ uur rijden ontwaarden wij de oceaan. Grote golven, schuimkoppen en een prachtige kust-lijn. Hier en daar lagen kleurige bootjes op het strand. Tijd voor een hapje langs de boulevard. Zaten op gepaste afstand van elkaar verliefde stelletjes onder hun parapluie stiekum te zoenen. Rien waagde het erop om hen van dichtbij te fotograferen. De "lovers" waren zo in elkaar verdiept dat zij er niets van merkten. Op naar Matara, een stadje aan de kust. We konden de benodigde roepies weer pinnen en een overdekt marktje bezoeken. Er zijn daar veel foto's gemaakt van de kooplieden en hun koopwaar. Nadat we snel de bus werden ingeloozd gingen we richting onze bestemming. Ons waren paalvissers beloofd door Joyce en we kregen paalvissers. Omringd door veel fotograferende toeristen. Om 12:30 lanchtijd arriveerde de bus bij ons hotel. Prachtig aan de zee gelegen en met een zwembad. Eerst de kamers verdelen en daarna gauw even lunchen..... Nou dat werd toch wat anders. Het bestellen liep voorspoedig maar daarna begon het wachten en het wachten en het wachten totdat ons eten kwam, maar niet voor iedereen. Tenslotte is Joyce opgetreden en werden de laatsen ook gelaafd. Het afrekenen bestond uit een opeenstapeling van misverstanden en foute rekeningen. De bureaucratie viert hier hoogtij. Uiteindelijk kon een ieder zijn gang gaan en is er gezwommen, geluierd en gebeden. Om 16:30 legde Roshantha de veldregels van het criquet uit. De kroniekschrijver van deze dag begreep er niets van, maar kon uit betrouwbare bron vermelden dat het interessant en leerzaam was geweest. Morgen, donderdag 1

augustus speelt het djosersteam tegen Engelse gasten uit het hotel. Dat wordt nog spannend. Het diner was goed geregeld en wordt opgeluisterd door een SriLankaanse band met gitaar die alleen ballads uit de zestiger jaren speelde. Enkele van ons raakten daarvan in vervoering en Anton en Karin leefden zich uit in een vrolijke dans. Na een borrel bij de bar werd de dag besloten.

Reporter: Jan

Donderdag 1 augustus

Ahangawa

De dag van de wedstrijd begint. Een aantal spelers van de selectie begint deze dag enthousiast met een workshop kickboksen. Teamcaptain Roshantha laat echter verstek gaan omdat hij zich heeft "verslapen". De rest van de groep maakt eveneens gebruik van de mogelijkheid enigszins uit te kunnen slapen. De eerste en enige excursie vertrekt namelijk om 09:30. We gaan met de catamaran een boottochtje maken en om het af te leren, een tempel bezoeken. Wim helpt graag mee met peddelen en zo gaan we op pad over een met mangrove omgeven meer. Al vrij snel wordt een varaan gespot die zich niet door ons laat afleiden en rustig zijn eigen gang gaat. We naderen een man in een bootje. Regelmatig slaat hij met de vlakke kant van de spaan op het water. Dit doet hij om de vissen naar zijn net te drijven. Na een poosje naderen we het eilandje waar we de tempel gaan bezichtigen. Kort na aankomst wordt er een slang gezien die meteen door velen wordt gefotografeerd. De tempel is klein maar zeer kleurrijk en de locatie zo op het eiland is prachtig. Na afloop van het tempelbezoek komen we opnieuw langs de visser. Hij laat ons trots een aantal van de door het gevangen vissen zien. Opnieuw maken we een stop. Deze keer om een demonstratie te volgen over het verkrijgen van kaneel. Onder het genot van een kop verse kaneelthee zien we hoe een pezig oud mannetje eerst de barst van een tak schraapt om er vervolgens een schil af te snijden. Deze schillen worden in elkaar geschoven en gedroogd in de schaduw. Na het drogen kan het worden gebruikt maar er bestaat ook de mogelijkheid om er poeder van te maken. Een derde toepassing is die tegen koude voeten. Iedereen krijgt wat die olie op zijn hand en inderdaad er ontstaat na het uitwrijven een branderig gevoel. Dit verdwijnt na enige tijd vanzelf. De liefhebbers kunnen wat aankopen doen. Daarna gaan we terug naar het hotel voor wat ontspanning in en om het zwembad. Voor we het realiseren in het 16:30. Na het inspelen kan de wedstrijd beginnen. Vol enthousiasme begint het NL-BE-team aan de wedstrijd. Er wordt gevraagd om ondersteuning van de supporters. Deze wordt gegeven in de vorm van gezang; zelfs een wave wordt ingezet. Het mag echter niet baten. Met een mimiem verschil gaat de winst naar de tegenpartij. Men heeft de smaak te pakken gekregen en een tweede partij met gewijzigde opstelling begint. Ook deze wordt gewonnen door de tegenpartij, eveneens met een mimiem verschil. De duisternis valt in en het diner met discoparty erna kan beginnen. Tot onze grote verbazing verloopt de afrekening deze keer bijna probleemloos. Nu kunnen de voetjes van de vloer. Op wat het best omschreven kan worden als foute discomuziek wordt volop door een ieder gedanst met uitzondering van onze Britse medegasten. De vloer is binnen te klein, zodat een deel buiten staat te dansen, iedereen in zijn eigen stijl. Ja dames, waar de gemiddelde Nederlandse man vooral naast de dansvloer staat vormen onze heren in het gezelschap de uitzondering op die regel. Zelfs Roshantha beheerst een paar swingende dansmoves, door ondergetekende zelf gezien. Om middernacht kwam er een definitief eind aan het feest..... en zo begint onze laatste dag in SriLanka.

Reporter: Linda Post

Vrijdag 2 augustus

Ahangawa – Galle – Colombo

Onze laatste dag in SriLanka, bah! Ik geniet extra van mijn laatste SriLankaanse ontbijtje. Tijdens het ontbijt begint het flink te regenen, maar gelukkig klaart het snel op en komen we droog aan in onze kamer. Op weg naar Colombo maken we enkele stops. De eerste stop is bij een schildpadden opvang. Schildpadden en eieren worden hier opgevangen met doel om ze zo snel mogelijk weer uit te zetten. Onze tweede stop is de stad Galle. Galle is een bijzondere mengeling van het Aziatische heden en het koloniale Europese verleden. Er is nog veel te zien van de Hollandse tijd. We bekijken een Nederlands hervormde kerk, met graven met oud Nederlandse teksten. We krijgen twee uur de tijd om rond te kijken totdat we ons voor de afscheidlunch moeten melden. Sascha en ik slenteren wat rond en stoppen bij een heel leuk vitrine kastje vol met souvenirs voor een woonhuis. We maken kennis met de eigenaresse en haar oude moeder. De eigenaresse is lerares Engels, dus we kunnen met elkaar communiceren. Bijzonder aardige mensen en een heel leuk gesprek volgt. We kopen er souvenirs en voordat we weggaan wordt ik gezegend door de oude moeder voor een veilige terugreis, lief he! Wat een lief mens! We slenteren wat rond, bezichtigen nog een kerk en besluiten een kop thee te gaan drinken. De lunch staat vandaag in het teken van het naderende afscheid. Wat leuk dat ook onze chauffeur en bijrijder aan tafel zitten. Jan heeft een speech voorbereid voor Joyce en Roshantha en Martijn spreekt voor de chauffeur en bijrijder. Beide speechen met verve. Iedereen aan tafel heeft er aan bijgedragen dat het een erg geslaagde reis is geworden. Na de geslaagde lunch vertrekken we naar Colombo en komen hier rond vijf uur aan. We besluiten de stad in te gaan en hier nog wat rond te kijken. Op de heenweg was hier geen tijd voor. Samen met Sascha, Wim, Merel, Martijn gaan we op weg. Oh ja, ook met Jan die op het laatste moment nog door Sascha de tuk-tuk in wordt gesleurd. We gaan op weg naar Pettah, de bazaarwijk. We slenteren wat rond en gaan dan dineren. Joyce schuift ook gezellig aan. We gaan met drie tuk-tuks terug naar het hotel. Voor de lol besluiten we er een wedstrijd van te maken, wie het eerste bij het hotel is en zo geschiedt het. Hoe zal ik de wedstrijd omschrijven... wat hebben we gelachen en een plezier gehad. Met recht dachten we dat we in een James Bond

film meespeelden. Scheuren door het verkeer, op de verkeerde weghelft rijden, door smalle steegjes om de weg korter te maken en dat alles in het donker met slecht tot geloof ik geheel niet verlichte tuk-tuks. We hadden met gemak kunnen verongelukken door deze actie, zo onverantwoord was het, maar wat was het leuk! Helaas werden Wim, Merel en ik derde... Terug in het hotel frissen we ons op en drinken wat in de bar en wachten op het onvermijdelijke vertrek naar het vliegveld. Op het vliegveld begint het afscheidnemen. Niet iedereen zit op dezelfde vlucht en enkelen blijven wat langer in SriLanka. Ik kijk terug op een hele mooie ervaring, een schitterend land, een schitterende reis en ik heb hiervan mogen genieten met een heel stel leuke mensen. Bedankt!

Reporter: Simone